

Ralph Erskine

Negende preek. Romeinen 12:12. "Volhardt in het gebed."

Antwoord op tegenwerpingen tegen het gebed in het algemeen.

Vele mensen hebben een zeer dwaze bevatting van de plicht van het gebed, alsof het niets meer was dan een woordelijk compliment, waarmede wij God elke dag afschepen. Maar er is geen aannemelijk gebed, dat een kind van God hem opoffert, dat niet noodzakelijk ongeveinsd geloof vooronderstelt. Hij toch, die tot God komt, moet aan zijn bestaan geloven, dat Hij is, en aan Zijn milddadigheid, dat Hij een Beloner is dergenen die Hem zoeken. Het gebed is niet gelegen in natuurlijke, maar in geestelijke begeerte. De begeerte der natuur in het gebed is als vonken, die uit de schoorsteen vliegen en dan verdwijnen, maar de begeerte der genade in het gebed is als rookpilaren, die tot de hoogste hemel opstijgen. "Wie is zij, die daar opkomt uit de woestijn, als rookpilaren, beroekt met mirre en wierook?" Welk weergaloos toonbeeld van volmaaktheid is dit, dat zulke geestelijke offeranden opzendt, zulk liefelijk reukwerk, aangestoken door het vuur van de Geest Gods op een verdienstelijk altaar gelegd, opstijgende en opvarende tot de Heere, als de golvingen en opeenhopen van rook, en welkomer en aangenamer dan al de kostelijke uitwasemingen van mirre en wierook? Christus, de gezegende Bruidegom van Zijn Bruid, de Gemeente, wordt, als het ware, verkwikt door de welriekende geur van die genaden; welke zij oefent in haar gebeden en offeranden. Hij, die de genade werkte; bewondert ze, staat verbaasd over de liefelijkheid van haar gebeden, en daarom is het geen wonder dat Hij Zijn Gemeente vermaant "te volharden in het gebed."

VI. Het zesde punt was **de toepassing**. Ik zal er slechts drie gebruiken van maken, namelijk:

1. Tot onder richting;
2. Tot beklag;
3. Tot vermaning.

Deze drie bevatten alles wat bij wijze van gevolgtrekking noodzakelijk uit deze leer schijnt getrokken te moeten worden.

1. Tot onderrichting. veel andere dingen voorbijgaande, welke dit leerstuk ons kan onderrichten, zal ik er slechts een opnoemen en mij daarover uitbreiden, namelijk: dat wij hieruit kunnen zien hoe ijdel en dwaas alle tegenwerpingen zijn, welke in de harten van mannen en vrouw kunnen opkomen tegen deze voortreffelijke plicht des gebeds. Indien dit toch de onvermijdelijke plicht van eiken man en vrouw is, om in het gebed te volharden; indien ieder soort gebed zo welgegrond is op de rede en de openbaring, als u gehoord hebt; en indien de noodzakelijkheid en de voortreffelijkheid zodanig is, als wij hebben vastgesteld, dan kan er zeker geen gegronde tegenwerping tegen worden opgeworpen. Welke vitterijen en zwaarigheden ook mogen worden bedacht, het is te vrezen, dat zij wezenlijk alleen voortspruiten uit vijandschap tegen God en Zijn weg. De verdorvenheid der natuur is het grootste bezwaar tegen

deze plicht. Was niet het bidden een heilige, geestelijke oefening, in waarheid een werk Gods, dat tot welzijn der ziel strekt, de Satan en ons verdorven hart zouden het nooit zozeer verhinderen en tegenstaan. Om echter, door genade, de leer van het Evangelie te verdedigen tegen al die veronderstelde bezwaren, die de mensen tegen deze plicht, inbrengen, zal ik trachten de ijdelheid van al die tegenwerpingen te ontdekken door enkele van de belangrijkste bloot te leggen en te beantwoorden. Ik zou hier de tegenwerpingen kunnen beantwoorden, die tegen alle de vier soorten gebed, óf die tegen elk van die afzonderlijk kunnen worden ingebracht, Maar aangezien het, gelijk ik reeds eerder zeide, voornamelijk het verborgen gebed en het gebed in het huisgezin waren, welke ik u op het hart wilde binden, en ik mij daarom, toen ik over de soorten gebed sprak, voornamelijk heb beziggehouden met die twee te bevestigen, is mijn voornemen verschillende tegenwerpingen tegen het gebed in iet algemeen te beantwoorden, en zal ik mij verder bepalen tot het oplossen van enkele bezwaren, die kunnen worden opgeworpen, eerst tegen het eenzaam bidden, en daarna tegen het gebed in het huisgezin. Zo zult u nog beter kunnen worden bevestigd, door hetgeen ik verder ter onderrichting zal aanvoeren, dat alle tegenwerpingen tegen het gebed ijdel en ongegrond zijn. Ik zal hier geen aandacht schenken aan hetgeen wordt aangevoerd op grond van het ongeloof aan Gods bestaan en voorzienigheid, want deze plicht des gebeds vooronderstelt noodzakelijk, dat wij die geloven en erkennen; met die dingen niet te veronderstellen nemen wij het Voorwerp, de grondslag en de reden van deze plicht weg. Wat die ellendige schepselen betreft, die zover ontaard zijn, dat zij deze dingen loochenen, wij moeten die aan Gods rechtvaardig oordeel overlaten. De dood, het oordeel, en de eeuwigheid, zullen een krachtige weerlegging zijn van hun godloochening, ongeloof, en godslastering. Bovendien zijn die verkeerde begrippen evenzeer in strijd met al de delen van de waren godsdienst, als met dit bijzondere onderdeel daarvan, daarom vallen die niet zo rechtstreeks onder hetgeen wij nu zullen overwegen.

Ik zal dan in de eerste plaats enige tegenwerpingen beantwoorden, die tegen het gebed in het algemeen kunnen worden opgeworpen.

1^e Tegenwerping.

De eerste tegenwerping tegen ieder soort gebed wordt uit deze overweging getrokken: *Zeg mij, welke noodzakelijkheid is er voor het gebed als een daad van hulde aan God, die zelfgenoegzaam is; Hij heeft geen behoefte aan het gebed en de lof van Zijn schepselen.*

ANTWOORD.

- (1) Deze tegenwerping past alleen in de mond van een erkende Deïst,¹ die de gek steekt en spot met een Goddelijke openbaring. De Schrift verzekert ons, dat God zichzelf aanmerkt als geëerd en verheerlijkt te worden door de lof en het gebed, zodat, als wij eerbied hebben voor die heiligen Bijbel, wij geen achting kunnen hebben voor die tegenwerping.
- (2) Het oogmerk van deze plicht is niet iets aan Gods wezenlijke heerlijkheid, gelukzaligheid en algoegzaamheid toe te voegen. Zijn heerlijkheid zou zeer onvolmaakt zijn, als die afhing van de hulde welke Zijn schepselen hem betonen; Hij is ver verheven boven allen lof en dank; onze goedheid raakt niet tot Hem.
- (3) Hij kan verongelijkt worden in hetgeen hem rechtens toekomt. Is het geen onrechtvaardigheid een ieder niet te geven wat men hem schuldig is, en is het geen onrecht God te onthouden wat men hem verschuldigd is? Als wij de keizer moeten geven wat des keizers is, behoren wij dan Gode niet te geven wat Gods is? Beschuldigt God de Joodse natie niet van roof, wegens hun onttrekking van de offeranden, welke Zijn stellige inzettingen waren (Mal. 3:8) en zal Hij hen onschuldig houden, die hem zijn natuurlijk en

¹ Een Deïst is iemand, die een opperwezen belijdt als Schepper, maar niet als een Behouder en Bestuurder der wereld.

onvervreemdbaar recht onthouden? God kan door onze nalatigheid niet benadeeld worden. Maar dat is alleen wegens de volmaaktheid van Zijn natuur, en niet wegens de strekking van onze zonde; zodat de verzuimende zondaar schuldig is. En waar zullen wij hulp en bekwaamheid ontvangen om welke anderen plicht. ook te verrichten, behalve aan de troon der genade?

2. Een tweede tegenwerping is:

dat Gods kennis oneindig is, en waartoe zouden wij hem dan onze verzoeken door het gebed bekendmaken, alsof Hij inlichtingen nodig had? Hij weet wel wat het best voor ons is, en waarom zouden wij Hem dan de weg wijzen? Zijn goedheid is zo onmetelijk, dat Hij niet nodig heeft, door onze beweeglijke voorstelling overgehaald te worden. Het is onmogelijk, dat Hij nog vriendelijker zou zijn, dan Hij van nature is.

ANTWOORD.

- (1) Het oogmerk van het gebed is niet God te onderrichten, of hem medelijdender te maken dan Hij van nature is. Het is echter noodzakelijk, dat wij gevoelig zijn, wat onze staat en toestand is; dat wij onze zonden, onze behoeften, de goedertierenheden die ons bewezen worden, bewust zijn; want niettegenstaande Gods kennis en goedheid, wanneer wij echter, onkundig van, en niet aangedaan over onze toestand zijn, kan het onbetamelijk zijn voor de volmaaktheid zijner natuur en de eer van Zijn regering ons te helpen.
- (2) Al is God goed, nochtans stelt Hij de weg vast waarin Hij ons Zijn gunsten wil bewijzen, en zijn wij verplicht daaraan te voldoen.

3. Derde tegenwerping.

Is het niet genoeg dat ons hart vol van goede begeerten is? Waartoe zou het dan nodig zijn, dat wij die op een bepaalde plechtige wijze aan God voorstellen, nu wij toch altijd onder zijn oog en gebied zijn?

ANTWOORD.

- (1) Indien die begeerten waarlijk geestelijk en vurig waren, zouden zij niet altijd in ons binnenste opgesloten kunnen blijven, maar zij zouden onvermijdelijk zo nu en dan uitbreken; want uit de overvloed des harten spreekt de mond.
- (2) Zij die deze begeerten bijbrengen, als een verontschuldiging voor het verzuim van het vaste plechtige gebed, handelen, naar ik vrees, huichelachtig met God en mensen. Als zij de werkingen van hun ziel wilden onderzoeken zouden zij bemerken, dat zij groter vreemdelingen van deze begeerten zijn, dan waarvoor zij willen worden aangemerkt.
- (3) Zolang deze begeerten niet aan God worden geofferd, zijn zij geen eigenlijk gebed. Het gebed toch bestaat niet alleen uit begeerten, maar in een offeren van onze begeerten aan God, hetwelk soms op zulk een wijze moet worden verricht, dat, onze medeschepselen getuigen zijnde, God door de wereld moge worden verheerlijkt.

4. Vierde tegenwerping.

Het is voor arme besmette schepselen stout, en vrijpostig, en grote vermetelheid, tot de Majesteit des hemels en der aarde, tot die God te spreken, die te rein van ogen is, dan dat Hij het kwade zou zien.

ANTWOORD.

- (1) Deze tegenwerping zou van gewicht zijn, als wij geen Goddelijke openbaring hadden. De rede zelve zal ons vertellen, dat het blote gebed geen voldoening aan de Goddelijke rechtvaardigheid kan zijn, noch waarde heeft als beweeggrond of vergoeding voor de goedertierenheden, die wij nodig hebben; ook vertelt ons de rede, die ons leert, dat het gebed een plicht is, dat de God tot wie wij bidden een rechtvaardig en heilig God is. Maar,

- (2) Zij die onder de bedeling van het Evangelie leven kunnen weten waarmede zij voor de Heere komen en zich voor de allerhoogste God mogen neerbuigen, aangezien Hij Christus heeft voorgesteld tot een verzoening van Zijn rechtvaardigheid door de vergeving der zonden, opdat Hij rechtvaardig zij en de rechtvaardiger dergenen, die in Jezus geloven. *Hoewel God de Hoge en Heilige is, Die in de eeuwigheid woont, nochtans ziet Hij op die en woont Hij bij dien, die van een nederige en verbrijzelde geest is.* Wij hebben een betere Naam om in te komen, dan onze eigen; een betere sterkte om op te betrouwen, dan onze eigen; een betere gerechtigheid dan de onze, om in het gebed bij God op te pleiten. De Vader heeft een welbehagen in Christus, die Hij altijd hoort en in Wie wij gehoord en aangenomen kunnen worden. Het zou waarlijk voor de heiligheid en majesteit Gods onbetamelijk zijn, onze personen of gebeden aan te nemen buiten deze weg, die God geheiligt heeft.
- (3) Het zou waarlijk stoutmoedigheid en vermetelheid in ons zijn, ongevraagd en zonder enigerlei machtiging in Gods tegenwoordigheid te verschijnen, of te verwachten, dat ons gebed enige verdienstelijke invloed zou hebben, om de zegeningen te verschaffen om welke wij bidden, of, dat wij zouden menen, dat onze gebeden waarde en waardigheid genoeg hebben, om te bewerken, dat zij worden aangenomen. Maar welke vermetelheid is daarin gelegen, een genadige nodiging aan te nemen, een Goddelijk gebod te gehoorzamen, op Gods roeping te komen, mits wij onze hoop op verhoring geheel bouwen op de belofte, goedertierenheid en waarheid van God in Christus.

5. Vijfde tegenwerping.

Is het niet gevaarlijk, wanneer wij de mensen plichten aandringen, dat zij die tot hun gerechtigheid stellen, of van hun gebeden een Christus zullen maken? Heeft niet Christus door Zijn verzoenende offerande genoeg verdiend, en daarop moeten wij toch vertrouwen om alles wat wij behoeven; en is het niet het ambt van Christus voor ons te bidden, onze noden en behoeften voor te stellen, en voor ons om barmhartigheid te pleiten? zou u willen, dat wij Christus het werk uit de handen gingen nemen?

ANTWOORD.

- (1) Het doel van de bemiddeling en voorbidding van Christus is niet om het bidden te vervangen, of dat buiten de deur te zetten, maar eerder om het aan te moedigen en de weg te banen, dat het aangenomen en verhoord wordt. Hij toch offert als onze Voorspraak in de hemel de gebeden der heiligen (Openb. 8 :3), en Zijn bemiddeling wordt door de Geest Gods bijgebracht als een aanmoediging tot het gebed. *Dewijl wij dan een groten Hoge priester hebben, die door de hemelen doorgedaan is, namelijk, Jezus, de Zoon Gods, zo laat ons met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade* (Hebr. 4 :14, 16).
- (2) Indien de mensen van hun gebeden een Christus maken, ik meen, als zij er een gerechtigheid in stellen en menen daardoor voor hun zonden te voldoen en die te verzoenen, dan hebben zij part noch deel aan Christus, want alleen in Zijn bloed en verdienste hebben wij gerechtigheid en rechtvaardigmaking. Maar zij, die de noodzakelijkheid van het bidden wegnemen uit vrees van er een Christus van te maken, verkleinen zijn ambt als Voorbidder, in plaats van dat te verheerlijken, en maken ook de voorbidding des Geestes in de heiligen op aarde geheel overtollig. Zij eren zeker het meest de Zoon en de Geest, die hun ootmoedige gebeden Gode offeren, tot hen te hulp koming op de Geest van Christus en tot hun aanneming op de verdienste van Christus steunen.

6. Zesde tegenwerping. *Het heeft toch de schijn, dat deze plicht vergeefs en vruchteloos is, en dat, hetzij wij om tijdelijke of om geestelijke zegeningen bidden, want enerzijds is het vergeefs om tijdelijke goedertierenheden te bidden, zoals de wegneming van ziekte, herstel van gezondheid, voorspoed in zaken, vruchtbare tijden en dergelijke, omdat God de loop der natuur, en de orde en het verband tussen natuurlijke oorzaken en haar gevolgen heeft vastgesteld.* Zullen wij nu zo dwaas zijn te verwachten, dat

God de orde der natuur zal verbreken, en de werkingen van natuurlijke oorzaken ten onze gunste op, eens miraculeuze wijze zal opschorten? En anderzijds schijnt het vergeefs te zijn om geestelijke weldaden te bidden, omdat God van alle eeuwigheid heeft besloten wat Hij ons zal schenken, en Zijn besluiten onveranderlijk zijn, zodat het gebed Gods raad nooit zal veranderen.

ANTWOORD. Op het eerste gedeelte dezer tegenwerping, met betrekking op de tijdelijke goedertierenheden, antwoord ik:

- (1) Wij erkennen, dat God gewoonlijk in en door natuurlijke middelen werkt, en die te veronachtzamen zou een verzoeken van Hem zijn. Maar wij hebben het bestuur des Hemels nodig in de keuze van gepaste en geschikte middelen. Ware wijsheid van elke soort komt van God. De algemene bekwaamheid van de landman, waardoor hij verschillende soorten van grond verschillend bewerkt, wordt aan God, als Zijn gave, toegeschreven.
- (2) Het is echter niet in de macht van blote natuurlijke middelen hun kracht uit te oefenen zonder een Goddelijke medewerking. Wanneer rechte middelen worden gebruikt hangt de uitslag van Gods zegen af, en zonder die zal ons brood ons niet voeden, zullen onze kleren ons niet verwarmen, noch zullen onze geneesmiddelen ons Benig goed doen: De Apostel zegt ons, *dat alles wordt geheiligd door het gebed*, en de genezing der krankheden wordt evenzeer als de vergeving der zonde aan God, als zijn werk, toegeschreven. In één woord, God regeert nog steeds in de wereld, en alle schepselen zijn noodzakelijk vans hem afhankelijk. Hij is de Heers van leven en dood; Hij doodt en maakt levend: Hij doet het regenen op de eens stad, en niet op eens andere; daarom is er aanleiding genoeg om te trachten die tijdelijke oordelen door het gebed af te wenden, en om deze tijdelijke zegeningen te smeken, die ten dele de gevolgen zijn van natuurlijke oorzaken; want alle oorzaken en gevolgen hangen van Hem af.
- (3) Het voorkomen of wegnemen van tijdelijke verdrukkingen, zowel als het schenken of inhouden van tijdelijke goedertierenheden, is niet het voornaamste waarom wij in tijdelijke zaken moeten bidden. Nee, wij hebben nodig, dat alle bedelingen aan ons worden geheiligd; wij hebben genade nodig om in alle beschikkingen der Goddelijke voorzienigheid te berusten. Dat zijn op zichzelf grotere zegeningen dan tijdelijke, die alleen door het gebed, als middel, moeten worden verkregen; dit heilig berusten in de Goddelijke beschikking is alleen van boven te verkrijgen,

Wat het andere deel van de tegenwerping betreft, daarin wordt beweerd, *dat het vergeefs is God om geestelijke weldaden te bidden, aangezien Gods raad toch onveranderlijk is, want Hij zal volbrengen, dat over mij bescheiden is; Hij zal alles doen wat Hij van eeuwigheid heeft bepaald en zijn voornemen uitvoeren, hetzij wij bidden of niet*. Als mensen die bidden meer geestelijke weldaden ontvangen dan zij die niet bidden, of dan zij zouden hebben ontvangen als zij niet hadden gebeden, hoe kan Gods raad dan onveranderlijk zijn?

ANTWOORD. Nu, dit vereist een zeer nauwkeurig antwoord, want dat is een van de voornaamste listen van de duivel, om de mensen van hun plicht af te drijven.

- (1) Het is een zekere waarheid, dat Gods natuur en voornemens onveranderlijk zijn; zowel de rede als de Schrift verplichten ons dit te erkennen, Het is onbestaanbaar met de natuur van een volmaakt wezen te veronderstellen, dat het veranderlijk is. Indien er verandering in God is moet het óf tot beter, óf tot slechter zijn. Indien tot slechter, dan houdt Hij op een Wezen te zijn, dat in elk opzicht volmaakt is, of zo volmaakt als Hij vóór de verandering was; indien tot beter, dan veronderstelt dit noodzakelijk een voorafgaande onvolmaaktheid. Indien Gods eeuwige raadslagen zeer heilig, rechtvaardig en goed zijn, dan kan er geen reden zijn voor verandering; en te veronderstellen, dat er in de tijd iets zou gebeuren, dat God niet van eeuwigheid had voorzien, is de oneindigheid van Zijn kennis te loochenen,

hetgeen wezenlijk een ontkennen van de Godheid van dit gezegend Wezen is. Het begrip van een onvolmaakte God is dan ook een ongerijmdheid en tegenstrijdigheid. Daarom, wat ons ook overkomt, wij moeten dit als een van de voornaamste grondbeginselen vasthouden, dat God onveranderlijk is.

- (2) Het is even zeker, dat het krachtig vurig gebed van een rechtvaardige veel vermag, en dat God nooit tot het zaad Jakobs heeft gezegd: *Zoek Mij te vergeefs*. Te zeggen, dat het te vergeefs is God te dienen, en dat er geen nut in is tot Hem te bidden, is de uitdrukkelijke verklaring der Schrift en de bevinding der ware heiligen in alle eeuw te logenstraffen; daarom zijn en moeten die twee dingen, de onveranderlijkheid van God en de krachtdadigheid van het gebed, met elkander bestaanbaar zijn, hetzij wij het kunnen ophelderen of niet.

De zekerheid van de Goddelijke alwetendheid en de gebeurlijkheid van menselijke aangelegenheden met elkander tot overeenstemming te brengen is een grote diepte, en het schijnt een even moeilijk te peilen diepte te zijn, de onveranderlijkheid van Gods voornemen overeen te brengen met de krachtdadigheid van het gebed van een mens. Daarom behoren wij in deze zaak nederig en bescheiden te zijn, wetende, dat er zulk een oneindige afstand is tussen God en ons. Het moest ons niet vreemd toeschijnen, dat dingen, die betrekking hebben op Gods natuur en volmaaktheden te hoog en te zwaar zijn, dan dat onze duistere en beperkte verstanden, die zouden kunnen vatten.

Wij mogen met de Apostel uitroepen: "O diepte des rijkdoms beide der wijsheid en der kennis Gods ! Hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!"

- (3) Het is zeker, dat onveranderlijkheid niet de Enige volmaaktheid Gods is. Zijn onveranderlijke voornemens zijn altijd bestaanbaar met Zijn zedelijke volmaaktheden van wijsheid, heiligheid en goedheid. Al de voornemens en het willen van Zijn wil worden bestuurd door Zijn oneindige en onfeilbare wijsheid, want Hij werkt alle dingen naar de raad zijns willens (Eféze I:11). Wij hebben krenkende gedachten van God, als wij menen, dat Hij voornemens heeft opgevat, die onbestaanbaar zijn met Zijn wijsheid en heiligheid, en het volgt hieruit, dat Hij nooit heeft voorgenomen Zijn goedertierenheid anders te bewijzen dan door middel van het gebed. "Daarenboven," zegt Hij, "zal ik hierom verzocht worden, dat ik het hun doe." Dit wordt door de dagelijkse ervaring bewezen. God deelt gewoonlijk Zijn zegeningen mede in antwoord op het ernstig, ootmoedig en vurig gebed, en niet zonder dat. Dit moet daarom altijd Zijn voornemen en oogmerk geweest zijn; want wat Hij in de tijd doet, heeft Hij van eeuwigheid besloten te doen; zodat het er zover vanaf is, dat de kracht van het gebed van enige verandering in Gods raadslagen zou getuigen, dat juist de onveranderlijkheid van Zijn raad voor een deel de krachtdadigheid van het gebed waarborgt.

- (4) Daarom heeft niemand, in het verzuim van deze plicht, enige rechtvaardige reden om te besluiten, dat God enig voornemen heeft, hem enigerlei zaligmakende zegening, of zaligmakende genade te schenken, want Gods voornemens sluiten zowel de middelen in, als het eind. Indien Hij heeft voorgenomen u vergeving van zonde, genade en heerlijkheid te geven, heeft Hij ook voorgenomen, dat u er om zoudt bidden. U zou evengoed vergeving van zonde kunnen verwachten zonder geloof en bekering, of heerlijkheid zonder genade, als dat Hij u die zonder gebed zou geven. Hoe ongerijmd is het, Gods eeuwig voornemen als een reden tegen deze plicht tegen te werpen, daar het ootmoedig, vurig en aanhoudend gebed een van de voornaamste en meest bemoedigende kennisgevingen is, die wij kunnen hebben, dat er ons aangaande genadige voornemens in het harte Gods zijn.

Maar misschien zal iemand ten antwoord geven, dat, *wanneer er bij God enig voornemen is genade te bewijzen, Hij er ook de een of andere tijd wel om zal doen bidden.*

Het heeft er waarlijk veel van, dat mensen die zo redeneren gerechtelijk verhard en algeheel door Hem overgegeven zijn. Wat bedoelt u daarmee, dat God er u wel om zal doen bidden? Indien u het gebed verzuimt, niettegenstaande al Zijn roepstemmen, geboden, nodigingen en aanmoedigingen, beweegredenen en beloften, denkt u dan, dat God een andere weg met u zal houden, om er u om te doen bidden? Als deze gewone middelen, die God pleegt te gebruiken om de mensen aan het bidden te brengen door u veronachtzaamd worden, in de verwachting van iets anders en buitengewoons, dan bent u in het uiterste gevaar; dat denkbaar is, van in uw zonden te sterven en eeuwig verloren te gaan. Als u biddeloos voortgaat en de middelen blijft verzuimen, waarvan God heeft bepaald, dat die Zijn volk zullen doen bidden, en u verwacht, dat God u toch aan het bidden zal brengen, dan spreekt u ongerijmdheden en tegenstrijdigheden, en uw taal is als die van een verworping, die God voorgenomen heeft te verderven, en uw moedwillig verzuim en uw vijandschap zullen in het oordeel tegen u opstaan.

- (5) De verborgene dingen zijn voor de Heere, zijn geopenbaarde wil is de regel van uw plicht en het richtsnoer van uw hoop; en als ge u aan Zijn geopenbaarde wil houdt, hebt u niets van Zijn verborgen voornemen te vrezen. Stelt uw hart te werk aan hetgeen waartoe Hij u roept door Zijn geopenbaarde wil, en u zult nooit ervaren, dat Hij door een verborgen voornemen met zichzelf in strijd is, dat u reden zult hebben Hem van trouweloosheid te beschuldigen. U moet niet ronddolen in de duistere doolhof van Gods besluiten wanneer ge uw plicht helder wordt voorgesteld. God werd nog nooit minder bevonden dan Zijn woord. Er is een belofte van voorspoedig te zijn verbonden aan het gebed, als een middel, dat God heeft aangewezen, om te verkrijgen wat wij nodig hebben, en God heeft altijd tot op deze dag Zijn belofte vervuld. Waarom zult u dan uzelf kwellen met onwettige twijfelingen aangaande Gods besluiten, of vragen of Hij besloten heeft deze of die goedertierenheid te geven of te onthouden? U gaat boven uw gebied, mens, en u zult, zolang u in deze wildernis ronddooit, geen plaats van rust vinden. Als niets uw nieuwsgierigheid kan bevredigen, zolang u niet met de verborgen dingen Gods bekend zijt, houdt dan de rechte koers en begin niet eerst aan het opperste van de ladder. U kunt het besluit kennen uit de uitwerking daarvan op uw hart, en als uw hart in vurige smekingen naar God wordt uitgehaald dan is er een begonnen vervulling van Gods genadig besluit omtrent u. Als u sterkte ontvangt om uw plicht te doen, dan moogt u met reden de goede afloop en uitslag verwachten, want God heeft nooit besloten in strijd met Zijn belofte te handelen. Er is geen besluit, dat het verzuim der middelen wettigt, noch dat Gods handen bindt, dat Hij de begeerte niet zou vervullen van hen, die hem in waarheid aanroepen; neen, het besluit wordt uitgevoerd in de weg van bidden en smeken. Ik zal u een ter zake dienende tekst voorlezen: (Psalm 2:6) "Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg mijner heiligheid." Wat was dit koninkrijk? Het was, dat Hij de heidenen zou geven tot zijn erfdeel, en de einden der aarde tot Zijn bezitting, welke Hij besloten had aan Christus te geven: (vers 7) "Ik zal van het besluit verhalen." Nu denkt u misschien, dat Gods geopenbaard besluit Christus, die Zijn geliefden Zoon is, zal ontslaan van de plicht des gebeds. Nee, maar het betaamde, dat het besluit aldus zou worden uitgevoerd: (vers 8) Eis van mij, (Engelse vertaling: *Vraag mij*) en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting."

Maar, zo spreekt het vleselijk hart, *Hij zou Hem die dingen gegeven hebben, of Hij er om gevraagd en gepleit had of niet, nu Hij besloten had ze Hem te geven?*

Ik antwoord, dat het middel en het eind, het verzoeken en het geven, in het besluit zo nauw aan elkander waren verbonden, dat het een niet van het andere kon worden gescheiden. Is het dan niet vreemd, dat men sommige mensen over Gods besluiten hoort praten, die nog nooit hun plicht behartigden, en dat die een reden uit het verborgen voornemen van de Allerhoogste bijbrengen, om uit luiheid de genademiddelen te verzuimen? Wilt u, voordat ge uw ziel en

eeuwige zaligheid eraan waagt, deze roekeloze gevolgtrekking eens beproeven, in betrekking tot uitwendige kleinigheden in de wereld? Zult u de wereld gaan vertellen, dat God besloten heeft u zaaiing en oogst te zullen geven zolang de wereld zal staan, en dat u daarom uw grond niet behoeft te beploegen, noch te zaaïen?

Beproeft zó, of God het eind besloten heeft zonder de middelen. Zou de hele wereld u niet bespotten, en als een dwaas verachten? En toch, helaas, bent u juist op deze grond zorgeloos en achteloos geworden in dingen van eeuwig gewicht! O beklagenswaardige vijandschap tegen God en de Godzaligheid, welke zich lucht in zulke vleselijke haarkloverij, om onsterfelijke zielen te bedriegen en te verwoesten!

7. Zevende tegenwerping.

Is dit geen overdreven stiptheid? Het zou een onverdraaglijke vermoeidheid zijn altijd in het gebed, in het verborgen gebed, in het huiselijk gebed, en in al die andere soorten gebed, te volharden; wij hebben een afkeer van zulk een last. U mag zeggen wat u wilt, maar het is te vergeefs dat u tracht ons te overreden, en wij hopen evengoed zalig te worden als de beste onder u: God is barmhartig.

ANTWOORD.

- (1) Nu zijn vlees en bloed en de vleselijke rede aan het woord en geven lucht aan de natuurlijke boosaardigheid van het hart. "Het bedenken des vleses is vijandschap tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet, want het kan ook niet." O, dat er onder Gods schepselen zijn, die zulk venijn kunnen spuwen tegen hun Maker! Deze vijandschap ligt op de bodem van al uw tegenwerpingen; spreekt de tong zo niet, dan hart het; want het is razend tegen elke heilige plicht, en als het niet met reden woedend kan zijn, dan zal het zich zonder reden en tegen de Schrift dolzinnig aanstellen. Het is gemakkelijker gronden aan te voeren om het oordeel te overtuigen, dan de wil en de genegenheid tot toegeving over te halen.
- (2) Och arme ziel, bent u vast besloten dus met vlees en bloed te rade te gaan? Zult u het voor Baäl opnemen. en aan de vleselijke rede toegeven: de zijde van de duivel kiezen? Zult u de duivel raad vragen, of u tot God zult gaan, of niet? Wilt u God niet dienen zonder verlof van de duivel? Zult u elk Goddelijk gebod ontwijken om een lui gestel, een lagen lust, en een bedrieglijke duivel genoeg te doen? Als u niets binnen in u hebt, dat het met Gods geopenbaarde wil houdt, bent u niet uit God; nee, gij zijt uit uw vader de duivel en wilt zijn werk doen, en u zult ook zijn loon ontvangen: "Gaaf weg van mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk de duivel en Zijn engelen bereid is." "Gij hebt allen mijn raad verworpen, en mijn bestraffing niet gewild; daarom zal ik ook in ulieder verderf lachen, ik zal spotten wanneer uw vrees komt."
- (3) Als u een beginsel van genade in u had, zou dat de plichten van de godsdienst licht en aangenaam maken, want er is overeenkomst tussen heilige harten en heilige plichten. Natuurlijke handelingen, zoals eten, drinken, slapen, zijn u niet tot last, maar eerder genotvol voor mensen die in een rechte lichaamsgesteldheid zijn; zo ook zijn de werkingen der genade en de plichten van de godsdienst, zoals het gebed, geen last maar een genot voor mensen welker zielen recht gesteld zijn. Ik meen voor de gelovigen, zover zij wedergeboren zijn. Nee, die dingen zijn hun element. Daarom, als het gebed u lastig is, hebt u reden te vrezen, dat u in een ganse bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid zijt. Dit leidt mij tot

8. De achtste tegenwerping: *Ik begrijp, dat ik, zoals u zegt, een onbekeerd mens ben, en u weet, dat alleen het gebed des oprechten en van de rechtvaardige, dat veel vermag, zijn welgevallen is, Maar dat het gebed van de goddeloze de Heere een gruwel is, en dat zij die in het vlees zijn Gode niet kunnen behagen; waarom zouden wij dan datgene doen, waarmede God zwaar getergd wordt?*

ANTWOORD.

- (1) Deze uitdrukkingen wijzen alleen aan in welke ellendige staat de zondaar is, maar niet, dat hij niet verplicht is te bidden; dit is toch een plicht, waartoe hij verbonden is zowel door natuurlijke als door bovennatuurlijke verplichtingen. De mening van deze Schriftuurplaatsen is dan ook, dat zolang de goddeloze in zijn natuurstaat blijft, noch zijn persoon, noch zijn verrichtingen Gode aangenaam zijn. Zij zijn, buiten Christus in wie God alleen een welbehagen heeft, en zolang zij niet in hem zijn, kunnen hun personen of hun plichten Gode nooit welbehaaglijk zijn.
- (2) Wordt dit hun te kennen gegeven, om hen de moed tot bidden te benemen? Is het hun plicht in die ellendige staat te liggen er nooit vereniging met Christus te zoeken? Nee, het is eerder om hen tot het gebed te drijven, om deze ellende te ontkomen en met de Zone Gods verenigd te worden, in wie hun gebed Gode aangenaam kan worden. Wie was snoder dan Simon de tovenaarskoning, zijnde een gal van bitterheid, en nochtans vermaant de Apostel hem om te bidden, of hem misschien deze overweging zijns harten mocht worden vergeven. Dit verkondigt ons, dat het gebed een middel is, dat zelfs van de goddelozen geëist wordt, zullen zij genade verkrijgen. Daarom voegt God er, nadat Hij een nieuw hart en een nieuw geest had beloofd, aan toe: "Hierom zal ik van de huize Israëls verzocht worden, dat ik het hun doe" (Ezech. 36:26, 37).
- (3) Er is onderscheid tussen de ene zondaar en de andere. Sommige zondaars zijn zeker en vermetel, andere zijn overtuigd en ontwaakt, en onder een krachtige bekommering over hun zaligheid. Sommigen nemen de schijn aan van bidden, die nochtans heimelijk besluiten in de zonde voort te gaan, en hun in woorden bestaande belijdenissen en smekingen beschouw als een soort verzoening en betaling voor hun vorige schulden. Daarom keren zij bemoedigd terug om ze weer te begaan, of zij gebruiken het gebed als eerben dekmantel, om hun heimelijke goddeloosheid te bedekken, opdat zij er in mogen voortgaan zonder van anderen verdacht te worden, zoals onze Zaligmaker van de Farizeeën zegt, *en dat onder de schijn van lang te bidden*. Dergelijke gebeden kunnen de Heere niet anders dan een gruwel zijn. Wij bevelen de dief niet, dat hij zal bidden, om in zijn stelen voorspoedig te zijn, noch de goddeloze, om zich aan de goddeloosheid over te geven, want dat is eigenlijk geen bidden, maar een spotten met Gods heilige majesteit. Zij bidden en ontvangen niet, omdat zij kwalijk bidden, omdat zij het in hun wellusten zouden doorbrengen. Er is echter een groot onderscheid tussen deze goddeloze gebeden welke de uitademingen der verdorven natuur zijn, en zulke gebeden welke, al is het in een algemene mate, de uitwerkselen zijn van de invloeden des Geestes. Zover als de Goddelijke Geest erop heeft ingewerkt, zover zijn zij Gode aangenaam.
Ik zal u drie wegen aanwijzen van welke kan worden gezegd, dat God daarin lust heeft in de plichten en pogingen zelfs van mensen, die nog niet zijn overgebracht van de dood tot het leven, hoewel zij met natuurlijke ogen met smekingen en geweent tot God opzien, een weinig gezalfd zijnde met de gemene bewerkingen des Geestes. In de drie volgende opzichten kan gezegd worden, dat Hij er behagen in schept, namelijk:

- Stellig,
- vergelijkenderwijze, en
- betrekkelijk.

[1] Stellig, omdat, wat de stof en de daad betreft, deze plichten goed en overeenkomstig de regel zijn, al zijn zij ook wat de manier en wijze van verrichting betreft gebrekkig. Zo was de vernedering van een goddeloze Achab Gode niet onaangenaam.

[2] Vergelijkenderwijze. Het is zeker, dat God meer behagen heeft in zulke toenaderingen, dan dat men zich van hem afkeert; zulke pogingen zijn meer overeenkomstig de wil van God, dan dat zij worden nagelaten.

[3] Betrekkelijk, als het middel, dat door God is aangewezen, om langs die weg genade te schenken, en dat in zover aangenaam is, dat God gewoonlijk geeft, dat daardoor het einddoel wordt bereikt. Aldus is het geloof uit het gehoor, en waarom zou het ook niet door iet gebed komen? Cornelius was biddende, en ziet, een bode des hemels werd tot hem gezonden, om hem te zeggen, wat hij moest doen. Saulus was biddende en Ananias werd tot hem gezonden, om hem de handen op te leggen, opdat hij weder ziende werd. Wij zullen niet onderzoeken, of Cornelius en Saulus toen bekeerd waren of niet. Maar hier slechts letten op het feit, dat een buitengewone zegen werd ontvangen op het gebruik der middelen. Hoewel God niet aan de middelen gebonden is, en ook tot niets verplicht is door onze beste pogingen, nochtans heeft Hij ons aan de middelen gebonden. "Zoekt de Heere terwijl Hij te vinden is; roept hem aan terwijl dat Hij nabij is; "wij kunnen niet verwachten, dat wij hem zullen ontmoeten buiten Zijn weg,

In één woord, de staat van ieder onbekeerd zondaar is zeer beklaglijk. Het is een staat, waarin zij niet mogen rusten, want zolang zij geen heiligmakende verandering hebben ondergaan, zijn zij onder de droevige noodzakelijkheid, in alles wat zij doen, meer of minder te zondigen. Het ploegen van de goddeloze is zonde. Zij hebben daarom nodig naar hun vermogen te bidden en te worstelen, om uit deze staat te geraken, en de verrichting van deze plicht zal zeker minder schuld op hen laden, dan waaronder het algeheel verzuim hen zal brengen. Wie zal durven zeggen, dat het niet de plicht van de goddelozen is tot God te bidden om geloof en om deel aan Christus? Ik ben er zeker van dat het nooit uw plicht kan zijn voort te gaan op de weg naar de hel en de verdoemenis.

O, tot u wier werk altijd is geweest, uw verderf uit te werken door van God af te wijken en tot u, vreemdelingen van deze hemelse bezigheid, met uw Maker te spreken, ik heb heden een blijde boodschap aan u. Wat ook uw verleden zonden zijn geweest, of welke ook uw tegenwoordige vrezen zijn, wendt u door het gebed tot Hem, die u zo veel malen getergd hebt, en er mag hoop in .Israël zijn u aangaande. Redeneert uzelf niet uit uw plicht. Is het niet uw plicht uw staat voor de Heere te gaan bewenen? Is niet genade lieflijk en begeerlijk, en is niet Christus waard gezocht te worden? Hebt u niet het gebod van God tot uw machtiging? Zijn er niet veel droevige bedreigingen tegen biddeloze personen en huisgezinnen? Is niet het gebed eens instelling tot bekering, en niet alleen het middel, maar ook de eerste vrucht der bekering? Hebt u niet veel aanmoedigingen, om u aan het werk te zetten? Moet niet de geringste waarschijnlijkheid een koord zijn, om u tot God uit te halen? Zijn niet Zijn ingewanden open en Zijn armen uitgestrekt, om u in de Goddelijke instellingen te omhelzen? Hebt u niet Zijn roeping en nodiging, Zijn raadgevingen en vermaningen, ja, Zijn plechtige verklaring, dat Hij geen lust heeft in de dood des zondaars? Als de Koning der ere verraders nodigt te komen en vergeving te zoeken, wat zou u dan nog ontmoedigen? Heeft God het gebed tevergeefs ingesteld?

9. Negende tegenwerping.

Misschien zegt u: maar, helaas, als ik een goddeloze ben, hoe kan ik dan de belofte aangrijpen, om gehoor te vinden en voorspoedig te zijn, want ik heb geen recht op enige belofte, zolang ik in de natuurstaat ben.

ANTWOORD.

- (1) Hoewel een goddeloze geen aanspraak kan maken op een *voorwaardelijke* belofte, omdat hij de voorwaarde mist, welke de belofte veronderstelt in hem aan wie de belofte gedaan is, nochtans zijner *volstreckte* beloften waarop hij in het gebed kan pleiten.
- Met voorwaardelijke beloften bedoel ik die beloften die aan de genade zijn gedaan. Er zijn beloften, die gedaan zijn aan de genade des geloofs; aan de genade der liefde; aan de genade der nederigheid. Een onbekeerd mens kan dan ook niet pleiten op de beloften, die aan de genaden zijn gedaan, omdat hij vooralsnog ware genade mist.

- Ik bedoel met volstreckte beloften, de beloften, die uit genade gedaan zijn. Er is een belofte van genade; een belofte van een nieuw hart; een belofte van het geloof; God heeft beloofd de doden levend te maken, Zijn wetten in hun harten te schrijven, en dergelijke. Wie weet nu, dat hij niet onder de volstreckte belofte ligt? Wie zou durven zeggen, dat u de man of de vrouw niet zijt, aan wie de belofte van genade is gedaan, en in wie de belofte zal worden vervuld, voornamelijk als u naar de Heere hijgt, en in het gebed aan de troon der genade worstelt?
- (2) De beloften zijn merendeels in zulke algemene bewoordingen vervat, zonder enige vereiste, opdat u uw deel aan dezelve niet zou betwisten of in twijfel trekken, en om u aan te tonnen, dat er voldoende aanleiding voor u is, om te komen en er uw naam onder te schrijven: "O alle gij dorstigen, komt tot de wateren."
 - (3) Gods roeping en gebod houden een belofte in. Wanneer God u roept tot hem te komen, is dat niet voor de vorm; nee, als u komt zult u welkom zijn, want "die tot Hem komt zal Hij geenszins uitwerpen."
 - (4) Al de beloften zijn in Christus *Ja*, en zijn in Hem *Amen* en deze gezegende Heere en Zaligmaker wordt u in dit eeuwig Evangelie aangeboden. Daarom als u twijfelt aan uw recht op de belofte, als een grondslag voor het gebed, laat uw gebed een komen tot Christus zijn, dan hebt u alle beloften in Hem. Waarlijk, vrienden, dit is alles, waar ik in de ganse behandeling van dit onderwerp op doel, dat u door het gebed tot Christus zult komen. Wanneer ik u vermaan om te bidden, dan vermaan ik u in deze plicht van het gebed Jezus van Nazareth te zoeken. Ik raad u Hem te zoeken, die gekomen is om u te zoeken en zalig te maken. Velen zoeken zichzelf, wanneer zij bidden; zij zoeken toejuiching, zij zoeken achting, zij zoeken een naam te maken; zij zoeken slechts hun natuurlijke consciëntie te stillen; zij zoeken hun eigen gerechtigheid op te richten. Maar wee u, indien u in het gebed nooit iets anders had te doen. Want de reden waarom ik u vermaan te bidden is, dat u Christus zult zoeken. Zoekt Zijn persoon; zoekt Zijn gerechtigheid; zoekt Zijn Geest; zoekt Zijn genade; zoekt Zijn liefde; zoekt Zijn hart. Waarlijk, als Christus niet in deze plicht te vinden was, zou ik er niet zolang op hebben aangedrongen. O is er hier niemand, die ziet hoe nodig het is, dat hij Christus in de eenzaamheid en in het huisgezin in het gebed zoekt? Hebben wij niet allen Zijn verdienste nodig om ons te heiligen, en Zijn bloed om ons te wassen? Wij hebben Hem nodig om ons dagelijks vergeving van zonde te schenken, dagelijks versterking van genade mede te delen. Wij hebben Hem nodig, om ons te ondersteunen, wanneer wij in dienstbaarheid zijn; levend te maken, wanneer wij dood zijn; te verlichten, wanneer wij in duisternis zijn; twijfelingen op te lossen, wanneer die ons bezetten; ons te bemoedigen, wanneer wij met vrezin bevangen zijn; ons op te richten, wanneer wij gevallen zijn; ons te vertroosten, wanneer wij bedroefd zijn; ons te schragen, wanneer wij verzocht worden; ons te versterken, wanneer wij zwak zijn; ons terecht te brengen, wanneer wij dwalende zijn. Niemand dan Christus kan dit alles doen, en duizendmaal meer dan dit alles.
- O, zoekt Hem daarom in het gebed; werpt al uw bezwaren weg, evenals Bartheimëus Zijn mantel afwierp toen Christus hem riep. Redetwist niet zolang totdat de marktdag voorbij is, laat de schone gelegenheid u niet ontgaan, opdat u niet eeuwig moet bewenen en betreuren, dat u zo'n gelegenheid hebt laten voorbijgaan, en dat u de Geest van Christus niet bedroeft door uw vijandschap en uw ongeloof. O, dat er onder ons een zoeken en nasporen van de Heere gevonden werd; een Hem nalopen, zoals de oudvader Hiëronymus deed, die zeide: "Als mijn vader op zijn knieën voor mij lag te ween, mijn moeder achter om mijn nek hing, en mijn broeder, mijn zuster en mijn bloedverwanten mij aan alle kanten wenende omringden, om mij in mijn zondeloop te doen voortgaan; ik zou over mijn vader

heenlopen, mijn moeder tegen de grond slingeren, en al mijn bloedverwanten onder de voet lopen, om naar Christus toe te lopen."

O, dat er zulk een zoeken van Christus ware in weerwil van alle zwarigheden en beletselen! O, legt af alle last en de zonde, die u lichtelijk omringt, en wendt u op de knieën uws harten tot de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, en zegt: *ik ben niet waardig uw zoon genoemd te worden!* En als Hij u van verre ziet zal Hij u tegemoet komen, en om uw hals vallen, en u kussen. Zo heeft Hij met zulke doorbrengers gehandeld, en zal Hij u ook niet zo verwelkomen? Er is niemand op aarde of in de hel, die kan zeggen, dat hij deze weg heeft ingeslagen en daarin heeft volhard, en nochtans van God is verworpen. Nooit is iemand afgewezen, die "heeft volhard in de gebade."